

Miguel de Cervantes Saavedra: DON KIHOT

KDO JE BIL ZNAMENITI PLEMIČ DON KIHOT IZ MANČE, KAKO MU JE ŠLO IN KAJ JE POČEL

Kihado ali Kesado, je bil plemič, ki je živel v nekem kraju v Manči. Bližal se je petdesetim letom in zelo rad je prebiral viteške knjige, ter sanjaril o vitezih in njihovih dogodivščinah. Ker je njegova norost sčasoma prerasla v resničnost, se je odločil, da se bo odpravil po svetu. Nadel si je ime don Kihot, svoje kljuse je krstil za Rosinanta, ter neko dekle v bližnji vasi v katero je bil zaljubljen krstil za Dulsinejo Toboško.

KAKO JE VELEUMNI DON KIHOT ODRINIL Z DOMA NA PRVI POHOD

Ko je tako končal svoje priprave si je nekega julijskega dne nadel vse svoje orožje, šlem, ščit, sulico in zajahal Rosinanta, ter se odpravil dogodivščinam naproti. Vendar je pozabil, da še ni povitezen, zato se je odločil, da se bo dal poviteziti prvemu, na katerega bo naletel. Don Kihot se je skoraj cel dan potikal naokoli, proti večeru pa je začel oprezati za kakšno graščino, v kateri bi se s kljusetom najedla in naspala. Ozrl je krčmo in si predstavljal, da je to nek veličasten grad, zato je pospešil korak in se napotil proti njej. Ko je prispel sta ga gledal dami pred krčmo, zato jima je povedal nekaj lepih besed. Ker ga nista razumel sta se začeli smejati. Ker se je viteza krčmar zbal, ga je miroljubno sprejel in mu ponudil prenočišče. Don Kihot sta razorožili dekleti, medtem pa jima je prikupno milno govoril. Edini problem je bil šlem, ker ga je don pritrdil s trakci in se ni dal odpeti, zato ga je pustil na glavi. Za večerjo je dobil slabo pečeno polenovko in nek črn, plesniv kruh. Donu se je dobro godilo, dokler ni pomislil, da še ni povitezen.

KAKO ŠEGAVO SE JE DON KIHOT DAL POVITEZITI

Ker mu ta misel ni dala miru je poprosil krčmarja, če bi ga povitezil. Ker je bil krčmar prebrisan in bistre pameti, je popotnemu vitezu nekaj natvezil o vitezih, njihovi opremi, oprodah... in mu rekel, da ga bo povišal navsezgodaj jutri zjutraj, do takrat, pa naj bedi ob orožju na velikem dvorišču zraven krčme. Med »nočno služno« je na tla spravil dva mezarja. Ko je krčmar videl, da z njim ni šale, ga je pri priči povišal v popotnega viteza. Don Kihot je pri priči osedlal Rosinanta in se odpravil na pot.

KAJ SE JE PRIMERILO NAŠEMU VITEZU, KO JE ODJEZDIL IZ KRČME

Don Kihot se je odpravil proti domu, da bi najel nekega kmetiča, ki bi mu služil kot oproda. Na poti domov, pa je nekje v gošči zaslišal slabotne glasove. Odpravil se je tja in tam našel kmeta, ki je tepel svojega hlapiča. Ker se je kmet zbal norca na konju z orožjem in vso obleko, je popotnemu vitezu ustregel in mu obljubil, da bo izplača hlapiča in da nikoli več ne bo povzdignil roke nad njim. Videl je, da je dosegel kar je želel, zato se je ves vesel odpravil naprej, ko pa je izginil z obzorja ja kmet, dal hlapiču vedeti, da naj se ne dela norca iz njega. Popotni vitez je nadaljeval pot, kjer je kmalu srečal popotne trgovce. Začel jim je razlagati o Dulsineji Toboški in ker je nekdo rekel nekaj neprimernih besed, čezno se je odločil, da bo z njim obračunal. Nesreča pa je hotela, da je ravno takrat Rosinant padel in tako je z njega padel tudi don. Trgovci so se mu smejali in nadaljevali svojo pot. Don Kihot pa je obležal na tleh.

NADALJUJE SE PRIPOVEDOVANJE O SMOLI NAŠEGA VITEZA

Popotnega viteza je čez nekaj časa na noge pomagal bližnji sosed, kmet iz njegove vasi. Pomagal mu je na konja in ga odpeljal na njegovo kmetijo. Don Kihotu so na domu zastavili kopico vprašanj, vendar ni odgovoril na nobeno, sam vsakič je ponovil, da naj mu prinesejo jest in piti ter ga puste spati. Ker so ugotovilo, da se mu je čisto zmešalo zaradi viteških knjig so poslali po župnika, da bi ocenil, ali se ti lahko res zmeša zaradi njih. Župnik je odločil, da bodo vse sežgali.

O DRUGEM ODHODU NAŠEGA DOBREGA DON KIHOTA IZ MANČE

Ko se je Don Kihot zbudil je začel kričati in kričati, do so vsi pritekli v njegovo sobo. Ko so ga umirili se je z župnikom spustil v pogovor. Govorila sta o nekem turnirju in naposled je dejal, da je lačen, zato so mu postregli z jedjo, nato pa je zaspal. Zvečer je gospodinja zažgala vse knjige, knjižnico pa so zazidali in če bi don Kihot povprašal po njej, bi gospodinja rekla, da je ponoči prišel čarovnik in celo sobo vzel sabo. Tako zgodbo je slišal don Kihot, ko je zjutraj vstal. Popotni vitez je tako ostal nekaj dni doma in nekega dne je prepričal soseda, da bi mu služil kot oproda. Sančo Pansa je nasedel Donovim zgodbicam, zato sta se naslednjo noč odpravil dogodivščinam naproti.

SIJAJNI USPEH, KI GA JE DOŽIVEL SRČNI DON KIHOT V GROZOVITI IN NIKDAR SLUTENI PRIGODI Z MLINI NA VETER, TER DRUGI, SREČNEGA SPOMINA VREDNI PRIPETLJAJI

Don Kihot in Sančo Pansa sta kmalu zagledala mline na veter. Ker je Don Kihot mislil, da so to velikani jih je napadel, kljub ugovarjanju njegove oprode, da so to samo mline na veter. Napad se je izjalovil in popotni vitez je zopet pristal na tleh in se ni mogel pobrati. Na trdna tla in na konja mu je pomagal Sančo in zopet sta nadaljevala svojo pot. Tisto noč sta prespala med drevjem in na enem si je don odlomil vejo, ter jo nataknil na železno ost, ki mu je še ostala od sulice. Ko sta zjutraj nadaljevala svojo pot sta srečala kočijo, v kateri se je peljala neka biskajska gospa. Vitez hraber kakor je, je želel priskočiti na pomoč ugrabljeni princesi, saj je misli, da je ugrabljena. Meniha sta pobegnila, z oprodo, ki je spremljal voz pa se je spustil v srdit dvoboj. Medtem ko se je hrabri plemič bojeval z oprodo, je Sančo Pansa dobil nekaj krepkih udarcev od hlapičev gospe.

SIJAJNA BITKA, KI STA SE V NJEJ SPOPADLA DRZNI BSKAJEC IN SRČNI MANČANEC

Prvi je udaril Biskajec, ampak ker se mu je zaobrnil meč, je na srečo pustil don Kihota samo grdo zdelanega. Srčnega Mančanca je to tako razjezilo, da se je poravnal v stremenih, oberoč še tesneje stisnil meč in lopnil Biskajca. Biskajec je začel krvaveti iz nosu, ko pa je don videl, da ga je spravil na tla, se je spravil s konja in mu rekel naj se vda sicer ga obglavi. Njegovo usodo so rešile gospe iz kočije, ki so prihitele oprodi na pomoč. Don Kihota so spravile k pameti in mu obljubile, da bo oprode naredil, vse kar mu bo ukazal. Don pa je le odvrnil, da mu ne bo storil nič žalega, čeprav si je to zaslužil.

O ŠEGAVIH MODROVANJIH MED DON KIHOTOM IN OPRODOM SANČEM PANSO

Sančo je po dvoboju hotel takoj, da bi ga vitez postavil za poglavarja kakšnega otoka, don Kihot, pa mu je samo povedal, da to niso borbe za otoke, temveč pripetljaji v razpotiji. Sančo se mu je lepo zahvalil, mu v drugo poljubil roko, in mu pomagal na kljuse. Nadaljevala sta svojo pot in pogovor je

tudi nanesel na čudežni balzam, ki ti takoj pozdravi kakršno koli rano, četudi te presekajo na dvoje. Vse je bilo v redu, dokler don ni zagledal razbitega šlema. Don Kihot je nekajkrat prisegel in prisege preklical, na koncu pa sta pristala pri večerji in noč preživela pod milim nebom.

NEPRIJETNA DOGODIVŠČINA, KI JO JE DOŽIVEL DON KIHOT, KO JE NALETEL NA IZPIRJENE JANGVEŠKE MEZGARJE

Ko sta zjutraj nadaljevala pot sta srečala pašnik, na katerem so bile gališke kobile. Rosinanta je prijelo, da bi se malo pokratkočasil z gospemi kobilami. Kobilam pa ni bilo več do paše kot pa do česa drugega, zato so ga sprejele s podkvami in zobmi. Ko pa so Rosinanta zagledali jangveški gonjači so nadenj pritekli s palicami in ga pobili na tla. Don Kihot in Sančo Pansa, sta medtem prisopihala za kljusem in se tudi onadva spustila v spopad z gonjači. Gonjači pa so jima vrnila z močnimi udarci palic. Ker sta bila v manjšini so ju pobili na tla. Prvi je k sebi prišel Sančo, ki je pomagal don Kihotu na osla, da sta lahko nadaljevala svojo pot. Z donom sta po dolgem času prispela do krčme, v katero je Sančo Pansa zavil brez premisleka.

KAJ SE JE VELEUMNEMU PLEMIČU PRIMERILO V KRČMI, ZA KATERO JE MENIL, DA JE GRAD

Krčmar je povprašal, kaj je z donom in Sančo je odgovoril, da je padel s skale. Popotnega viteza je oskrbel krčmarjeva žena, Sančo pa je tudi prosil za malo pomoči, saj ga je tudi vse bolelo, ker naj bi ga popadel strah, ko je padel don na skalo. Ponoči, pa se je pastorka z mezgarjem dogovorila, da si bosta skupaj privoščila nekaj veselja. Ko pa je želela priti do mezgarja jo je k sebi potegnil Don Kihot, k je misli, da je k njemu prišla boginja lepote. Vse to pa je videl mezgar, ki mu je zavrela kri v glavi, zato je krepko udaril dona, da mu je vsa usta zalila kri. To pa ni bilo vse, stopil mu je tudi na rebra. Zaradi hrušča in trušča je priteknel krčmar in ker ni videl dogajanja je hotel kaznovati deklo, saj je po njegovem ona skuhalo to kašo. In tako je šlo mezgar je mlatil Sanča, Sančo deklo, ona njega, krčmar deklo, pri tem pa si niso privoščili niti hip počitka. Ko je v sobo priteknel stražnik, ki je po naključju tisto noč, ravno prenočeval v tej krčmi, je videl don Kihota na tleh in ga imel za mrtvega, zato je rekla, da ne sme nihče iz krčme. Ta poziv je prestrašil vse zato so se razbežali, v sobi sta ostala samo še don Kihot in Sančo Pansa, stražnik pa je odšel po leščerbo, da bi odkril hudodelca.

NADALJUJE SE PRIPOVEDOVANJE O NEŠTETIH TEŽAVAH, KI STA JIH HRABRI DON KIHOT IN NJEGOV DOBRI OPRODA SANČO PANSO IMELA V KRČMI, KI JE O NJEJ DON KIHOT NA SVOJO NESREČO MENIL, DA JE GRAD

Ko je stražar iskal drugo leščerbo, se je don Kihot že zbudil iz omedlevice in s Sančem Panso sta prišla do zaključka, da je grad zaklet. Ko je Sančo Pansa vstal, ga je zbolela vsaka kost in ko si je opomogel je odšel po krčmarja je naletel na stražmojstra, ki je prisluškoval in mu dejal naj prinese malo rožmarina, olje, soli in vina, saj so to vse potrebne sestavine, da bi popotni vitez zvaril čudežni balzam. Don je skupaj zmešal sestavine in nad posodo zmolil po osemdeset molitev in ko je končal je takoj preizkusil zvarek. Takoj ko ga je popil je začel bruhati, zato je ukazal naj ga odenejo in pustijo pri miru. Ko se je zbudil se je počutil veliko bolje, zdravo. Sančo Pansa je nato popil preostanek balzam in tudi on je začel bruhati. Ko je videl kako je z njim, je začel preklinjati nad balzam in nad tistega, ki mu ga je dal. Don Kihot pa se je spomnil šele takrat, da balzam lahko pije samo tisti, ki je povitezen. Nato sta zapustila krčmo in ker nista plačal je Sančo Pansa padel v roke štirim gradaščem in trem prodajalcem šivank. Sanča so položil na odejo in ga začeli metati v zrak. Ko je don ugotovil, da je kar

naenkrat izgubil oprodo se je odpravi proti izvoru kričanja in videl, da iz Sančo Panse brijejo norca. Hotel je splezati čez zid, vendar ni mogel. Krčmar je za plačilo vzel Sančevo torbo in ga izpustil.

POMENKI MED SANČEM PANSO IN NJEGOVIM GOSPODOM, TER DRUGE, OMEMBE VREDNE DOGODIVŠČINE

Ko je Sančo priklamal do svojega gospodarja mu je don Kihot takoj razložil, da ni mogel s konja zlesti na zid, saj je ta grad zagotovo začaran. Sančo Pansa, pa mu je razložil, da to niso bili začarani ljudje, ampak možakarji, vsak od njih pa je imel svoje ime. Don pa mu je samo odvrnil, naj molči, saj o viteških zadevah ve zelo malo. Tako sta nadaljevala pot, ko sta pred sabo zagledala velik gost oblak prahu. Don Kihotova domišljija nima meja, zato je Sanču razložil, da ta oblak povzroča sila številna vojska. Sančo, ga je opozoril, da je tudi en tak oblak prahu za njima, zato sta se postavila na holmec, da bi vskočila in pomagala potrebnim pomoči in zapuščeni. Sančo je pravočasno opozoril dona, da ta oblak prahu povzročajo ovce, vendar ga popotni vitez ni slišal, ker je že odjezdil v napad. Don Kihot je pobil nekaj ovac, dokler vanj ni priletel potočni kamen, ki ga je zalučal nek pastir. Kamenje ga je kar nekajkrat zadelo in želel je spiti čudežni balzam, ko pa ga je prislonil k ustom, mu je nekdo razbil čašo in mu pri tem iz ust izbili nekaj zob. Nato je vitez padel s konja, ker so pastirji mislili, da so ga ubili so ga pustili pri miru in odšli svojo pot. Sančo je vse to gledal od deleč in prihitel na pomoč, ko so pastirji odšli. Ko se je nagnil nad don Kihota, mu je ta v obraz bruhal balzam pomešan s krvjo. Sančo je spravil viteza na konja in mu rekel, naj mu sledi. Don Kihot ni ugovarjal. Razjahala sta kmalu in nekoliko olajšala živinče.

O NIKOLI VIDENI IN NEZASLIŠANI PROGODI, KI JO JE HRABRI DON KIHOT IZPELJAL BREZ NEVARNOSTI, TAKO BREZ NEVARNOSTI, KAKOR JE ŠE NIKOLI NI IZPELJAL NOBEN ZNAMENITI VITEZ NA SVETU

Nista prehodila 200 korakov, ko sta zaslišala silno bučanje vode. Ko pa sta prisluhnila sta zaslišala še neko drugo hrumenje. Bilo je zelo temno, zato nista vedela kje sta. Don Kihot je rekel, da bo odšel pogledat, kaj je to hrumenje. Sanču Pansi je razložil kaj naj naredi, da ga v primeru treh dni nebo, Sančo pa so se pri vitezovih besedah ulile solze. Ker, ga je bilo strah, je Rosinantu zvezal noge, tako da don Kihot ni mogel nikamor. Tako sta skupaj legla v travo in Sančo je začel pripovedovati zgodbo, ki se je kar naenkrat končala. Potem je Sanča kar naenkrat prijel, da bi se olajšal. Ker ga je bilo strah ni odšel daleč od gospodarja in potrebo je poskusil opraviti v miru, vendar ni šlo. Medtem, ko je opravljal potrebo je naredil nekaj trušča. Don Kihot je takoj vprašal kakšen trušč je to, Sančo pa je rekel, da ne ve, da je najbrž nekaj novega. Don Kihot je zavohal neprijeten vonj in rekel Sanču, da vidi, da ga je neznansko strah, ker oddaja tako močen vonj. Zjutraj sta odšla pogledat, kaj je bilo hrumenje. Ko sta videla kaj je je Sančo planil v neukrotljiv smeh. Don Kihot mu je rekel, da se to nespodobi, saj je treba gospodarje spoštovati kakor starše. Izkazalo se je, da so hrup povzročale stope suknjarske valjalnice.

KAKO JE DON KIHOT V ZNAMENITI PRIGODI OSVOJIL DRAGOCENI MAMBRINOV ŠLEM IN DRUGE REČI, KI JIH JE DOŽIVEL NAŠ NEPREMAGLJIVI VITEZ

Ko sta nadaljevala pot, je don Kihot zagledal konja in n njem možaka. Od daleč se mu je nekaj svetilo na glavi in don Kihot je prepoznal Mambrinov šlem. Ko je opazil, da je jezdec že dovolj blizu je z Rosinantom zdirjal proti njemu. Ubogi menih se je prestrašil skočil z osla in pobegnil. Pri tem pa mu je z glave padla posoda, ki si jo je nadel, da nebi imel mokrih las, saj ga je ujel dež. Don Kihot si je

posodo zmagoslavno poveznil na glavo in ugotovil, da mu manjka pol šlema. Sanču je razložil, da ga je hudobnež pol pretopil, pol pa obdržal, Sančo pa se je začel smejati besedam njegovega gospodarja. Pot sta nadaljevala v veselem vzdušju in si čas krajšala s plani za prihodnost.

O PROSTOSTI, KI JO JE DAL DON KIHOT MNOGIM NESREČNIKOM, KI SO JIH NJIM NAVKLJUB GNALI, KAMOR PROSTOVLJNO NE BI ŠLI

Don Kihot in Sančo Pansa sta kmalu srečala dva možaka peš in dva na konju, ki so gnali kraljeve kaznjence na galeje. Don Kihot jih je ustavil in ker mu stražniki niso imeli časa povedati zakaj so te ljudi zaprli, se je don odločil povprašati vsakega posebej. Ko je prišel do zadnjega je zahteval, da jih izpustijo, vendar mu komisar tega ni dovolil, zato se je vitez ujezil in ga napadel. Stražniki so imeli tako veliko dela, hoteli so umiriti norca ter zapornike, ki so se skušali rešiti verig. To delo pa je pretežko in zaporniki so se uspeli osvoboditi in pomagali don Kihotu odgnati stražnike. Ko so opravili s stražniki, pa so se jetniki spravili na don Kihota in Sančo Pansa. Don Kihot je padel s konja in ko je bil na tleh ga je eden od zapornikov udaril po glavi s posodo, ki jo je imel na glavi in jo zagnal na kamen, da se je razletela. Jetniki so si nato razdelili plen in jo ocvrli, tako, da sta ostala samo še don Kihot in Sančo Pansa s konjem in oslom.

O TEM KAKO SE JE SLOVITEMU DON KIHOTU PRIMERILO V SIERRI MORENI: TO JE ENA OD NAJBOLJ NENAVANDIH DOGODIVŠČIN, KI O NJIH PRIPOVEDUJE TA RESNIČNA ZGODBA

Don Kihot je ne da bi kaj odgovoril zajezdil konja in pod vodstvom Sanča Panse zavil v tisti del Sierre Morene, ki je bil tam zraven. Sančo se je imel namen skriti pred policijo, zato je hotel prečkati pogorje in se skrivati v strmih stenah, da bi ju policija ne našla. Noč sta prebila med dvema pečema, ravno tisto noč pa je usoda privedla jetnika Ginesa Pasmotskega, ki sta ga don Kihot in Sančo Pansa rešila, prav tja kjer sta don Kihot in Sančo Pansa spala. Gines je ukradel Sančovega oslička in ušel, da je bil pred svitom že predaleč, da bi ga kdo našel. Zjutraj je Sančo ugotovil, da je ponoči ostal brez oslička in začel je jokati in preklinjati. Don Kihot, pa ga je pomiril in mu obljubil, da ko bosta prišla domov, da bo dobil 3 od njegovih 5 oslov. Sančo se je pomiril in skupaj sta nadaljevala pot.

NENAVADNE REČI, KI SO SE SRČNEMU VITEZU IZ MANČE PRIMERILE V SIERRI MORENI, IN TO, KAKO JE KOT SPOKORNIK POSNEMAL ZALEGA MRAKOTNEŽA

Svojo pot sta nadaljevala v gore in med pomenki sta prispela do vzhodja visoke gore. Po pobočju je tekel majhen potoček, okoli in okoli pa se je bohotno razprostirala zelena trava. To mesto je don Kihot izbral za pokoro. Ker pa se je hotel pokoriti na dokaj varen način, ga je Sančo Pansa k sreči prepričal, da pred pokoro napiše pismo Dulsineji Toboški in njemu potrdilo, da bo res dobil njegove tri osle.

DON KIHOTOVO PISMO DULSINEJI TOBOŠKI

Don Kihot je nato napisal pismo Dulsineji Toboški. V njem je zapisal, da ji bo o vseh dogodivščinah poročal Sančo in če si bo zaželela, da bo njen, ji je na voljo, drugače pa tudi. Ko je pismo zaključil je še napisal vrednostni list v katerem je zapisal naj gospa nečakinja Sanču Pansi da tri konje. Nato je Sančo Pansa vzel Rosinanta in se odpravil proti dolini, po stotih korakih, pa se je vrnil in dejal, da če bo videl še to norčijo, ga ne bo pobralo, saj jih je videl že veliko. Don Kihot se je slekel hlače in nag naredil nekaj dva kozolca v zraku in se dvakrat prekopicnil z glavo navzdol in z nogami v zraku pokazal take

reči, ki jih Sančo ni maral vnovič ponoviti, zato je obrnil Rosinanta, na moč zadovoljen, češ, da bo lahko prisegel, da je njegov gospod ob pamet.

To je konec prvega dela don Kihota, ko so ga bolnega v kletki pripeljali v domačo vas. Po mesecu dni počitka je don Kihot znova srečal Sančo Pansa in skupaj sta e odpravila dogodivščinam naproti, najprej v Toboso, k Dulsineji...

KAJ JE DOŽIVEL DON KIHOT, KO JE ŠEL NA OBISK K SVOJI LJUBLJENI DULSINEJI TOBOŠKI

Med pomenki jima je prešla tista noč in naslednji dan, ne da bi se jima primerilo kaj pripovedi vrednega. Drugi dan zvečer sta le ozrla mesto Tobos. Od pogledu na vas sta bila oba vznemirjena Sančo zato, ker ni vedel kje prebiva Dulsineja, don Kihot pa zato, ker jo je hotel videti. Vitez je sklenil, da bo svojo gospo obiskal, ko bo noč, do odhoda pa sta čakal v hrastovem gozdu blizu Tobosa. Ko je napočil pravi trenutek sta se odpravila v vas.

V TEM POGLAVJU SE PRIPOVEDUJE, KAR BOSTE V NJEM VIDELI

Natanko ob polnoči sta prispela v vas. V vasi je vladala spokojna tišina, ker so vsi prebivalci spali. Don Kihot je rekel Sanču naj ga vodi do dvorca njegove gospe, Sančo pa se je spretno izmazal in rekel, da ob tej uri zagotovo ne bosta našla odprtih vrat. Sklenila sta poiskati dvorec. Don Kihot je vodil tja kjer je zagledal obris dvorca in ko sta prispela bližje sta ugotovila, da je to samo cerkev. Medtem, ko sta se pred cerkvijo pogovarjal, kje bi našla Dulsinejo je mimo prišel nek človek z mulami. Ko sta ga povprašala, kje je gospa jima je odvrnil, da ne ve, zagotovo pa bosta vedela vaški župnik in cerkovnik, v hiši nasproti cerkve. Ker se je dan naglo bližal sta se odločila, da se bo Sančo vrnil in Dulsinejo pripeljal h gospodarju. Don Kihot in njegov oproda sta odjezdila do gozda, kjer se je vitez skrtil, Sančo pa je odšel nazaj v vas iskat prelepo gospo.

KAJ JE IZTUHTAL SANČO, DA JE UREKEL GOSPO DULSINEJO, IN DRUGI, PRAV TAKO SMEŠNI KAKOR RESNIČNI PRIPETLJAJI

Ker pa se Sančo ni hotel izdati, da je gospodarju lagal, se je odločil, da bo počakal do popoldneva in se vrnil h gospodarju. Na njegovo srečo pa so ravno takrat proti njemu jezdile tri kmetice. Hitro je stekel po gospodarja in skupaj sta jima odšla naproti. Sančo je povedal donu, da je njegova gospa v sredini med služkinjama. Sančo jih je ogovoril, don Kihot pa se je priklonil ob Sančevih nogah. Ena od spremljevalk jima je odgovorila, da naj jih samo spustita naprej in ker se nista hotela so ob prvi priložnosti zbežale. Oslica pa »Dulsineje« ni hotela ubogati zato jo je vrgla iz sedla. Don Kihot in Sančo sta ji hitro prihitela na pomoč. Kmetica se je pobrala sama in nadaljevala svojo pot. Ko so odšle, je don Kihot rekel, da to zagotovo ni bila njegova Dulsineja, saj ko jo je hotel pobrati mu je v dahnila v nos in vonj je bil zagotovo po česnu. Sančo pa je ostal pri tem, da je bila to zagotovo Dulsineja.

Po neuspelem srečanju z Dulsinejo, se don Kihotovo iskanje viteških avantur nadaljuje. Spopade se z neznanim vitezom, in obiše grad vojvode in vojvodinje. Don Kihota na gradu že poznajo, saj so ga spoznali iz knjige ,zato so vedeli, da je nor in so mu ustregli v vsem kar je hotel. Don Kihotu je bil prepričan, da mu izkazujejo zasluženo čast. Dona prepričajo, da lahko njegovo gospod očara samo Sančo, če si prostovoljno naloži tristo udarcev po hrbtu. Sančo ni ravno zadovoljen z idejo, vendar ko mu vojvoda ponudi mesto gospodarja otoka pristane. Sančo res nekaj dni vlada otoku, nato pa se naveliča in se vrne v službo k svojemu gospodarju. Medtem izide Avallanedov drugi del don Kihota, nad katerim se Cervantes huduje.

KAJ JE DOŽIVEL DON KIHOT NA POTI V BARCELONO

Bilo je hladno jutro in don Kihot se je odpravil iz krčme, pred tem pa povprašal, kje je najbližja pot do Barcelone. Tako se mu več kot šest dni ni primerilo nič zapisa vrednega. Ker se je domislil, da bi Sančo lahko izpolnil svojo obljubo, ga je ponoči, ko je spal, poskušal malo olajšati kazni. Sančo se je vse prestrašen zbudil, saj ga je nekdo odpenjal in mu poskušal iz hlač vzeti pas. Ko je videl, da je to njegov gospodar, mu je razložil, da morajo biti udarci prostovoljni. Sančo je odšel spat do bližnjih dreves, vendar je mislil, da so korenine človeške noge v nogavicah, zato se je vrnil nazaj k svojemu gospodarju.

KAJ JE DOŽIVEL DON KIHOT OB PRIHODU V BARCELONO, IN O DRUGIH REČEH, KI ZAOBJEMAJO V SEBI RESNIČNEGA KOT RAZUMNEGA

Tri dni in tri noči je bil don Kihot z Rokom na konju. Ko so prispeli v Barcelono sta don Kihot in Sančo pogledala okoli sebe in uzrla morje, ki ga dotlej še nista videla. Ljudje so ju sprejeli zelo bučno. Na poti do hiše njenega vodnika, pa sta se našla otroka, ki sta živali pod rep stlačila dve prgišči osata. Živali sta začeli skakati in ritati, ter iz sedla vrgli don Kihota in Sančo Panso. Hitro sta odstranila moteča dejavnika se povzpela na konja in nadaljevala pot skozi mesto.

O PRIGODI, KI SE JE Z VEČJO TEŽO ZGRNILA NA DON KIHOTA KOT VSE, KAR JIH JE BIL DOTLEJ DOŽIVEL

Nekega jutra je don Kihot na sprehodu ob obrežju zagledal viteza, ki se mu je predstavil kot vitez Belega Meseca. Takoj se je hotel spopasti z njim, podkralj je to dovolil. Če bi don Kihot izgubil, bi se moral vrniti v domačo vas in tam eno leto ostati brez kakršnih koli viteških neumnosti, v nasprotnem primeru, v nasprotnem primeru, pa bo dodal še eno zmago k svojim prigodam. Don Kihot se je po dvoboju umaknil v sobo.

KDO JE BIL VITEZ BELEGA MESECA

Don Antonio Moreno pa je sledil vitezu Belega Meseca, ko je odšel svojo pot po dvoboju. Vitez je vstopil v neko gostilo don Moreno pa za njim. Tam je vitez razkril, da je baklaver Samson Cararasco, iz don Kihotovega rodnega kraja, saj želijo, da bi se vrnil in da bi ga ozdravili njegovih norij. Don Kihot je tako ostal šest dni v sobi, medtem pa ga je Sančo miril.

O TEM KAR BO VIDEL, KDOR BO TO POGLAVJE BRAL, ALI SLIŠAL, KDOR GA BO POSLUŠAL BRATI

Don Kihot in Sančo Pansa sta žalostna odšla iz Barcelone v rodno vas. Pot ju je zanesla tudi v neko gostilno v kateri so se prerekli zaradi neke stave. Predmet stave sta bila dva vaščana, ki sta se želela pomeriti v hitrosti, vendar niso vedeli kako naj uravnajo težo, saj je izzivalec imel kar nekaj kilogramov več. Ker don Kihot ni hotel odgovoriti, je to namesto njega naredil Sančo. Polovico stave naj pretopijo v vino in naj odpeljejo gospoda v gostilno, pa bo rešeno. Kmetje so se odločili, da bo tako in se čudili, da če je hlapec tako pameten, kako mora biti šele njegov gospodar.

O ZNAMENJIH, KI JIH JE UZRL DON KIHOT OB PRIHODU V DOMAČO VAS, IN O DRUGIH PRIPETLJAJIH, KI ZASLJAJO IN SPRAVLJEJO NA DOBER GLAS NAŠO IMENITNO PRIPOVED

Ko je don Kihot prišel na dom, ga je Sančo pustil na njegovem, v oblasti nečakinje in gospodinje, sam pa je odšel k sebi domov, kjer ga je pričakala žena z malo Sančico. Sančo je presrečen objel obe. Don Kihot se je z župnikom in baklaverjem umaknil na samo, kjer jima je razložil kako je izgubil in kakšne so posledice njegove izgube. Spustili so se v pogovor, nato pa sta župnik in baklaver odšla in mu svetovala, naj misli na zdravje in si privošči vsega, kar mu bo dobro delo. Gospodinja in nečakinja sta ga odpeljali v posteljo, kjer sta mu dali jesti in mu postregli, kakor sta najbolje vedeli in znali.

KAKO JE DON KIHOT ZBOLEL, NAREDIL OPOROKO IN UMRL

Don Kihotovo zdravje pa se je poslabšalo, saj ni iz nebes dobil nobene posebne pravice, ki bi ustavila tek njegovega pojemanja. Zato so se zadnje dni mnogokrat obiskali župnik, baklaver, brivec in Sančo Pansa. Ker so menili, da je hudo bolan so poslali po zdravnika, ki jim ji povedal, da gre z njim proti koncu. Pred smrtjo pa se je spametoval in ko so v njegovo sobo vstopili župnik, baklaver, brivec, jim je povedal, da je Alonso Kihana, ki je zavoljo svojih lastnosti dobil vzdevek dobro. Eno znamenje, po katerih so sklepali, da umira je bilo, da je tako zlahka iz norca postal pameten. Župnik ga je spovedal in ko je prišla njegova zadnja ura je don Kihot napravil oporoko. V njej je vse svoje premoženje zapustil nečakinji Antoniji Kihani. V primeru, da bi se omožila s kakšnim norcem njegove vrste, pa premoženje lahko izvršilec oporoke razdeli dediščino med dobrodelnne ustanove. Ko jo je napravil je še dodal, da v nobeni knjigi ni prebral, da bi kak vitez v svoji postelji umiral tako spokojno in krščansko, kakor on in nato umrl. Župnik je poslal po notarja, ki je potrdil, da se je Alonso Kiahno Dobri poslovil od njih. To je bil konec dogodivščin popotnega viteza Don Kihota.